

Contra el malestar i la dependència

written by Pau Miserachs | 13 de febrer de 2018

El fet nacional català que coneix la història des de finals del segle IX es queda de nou sense estat propi, i ha de patir la proposta republicana per Catalunya l'hostilitat d'un sistema polític absorbent disposat, com sigui, a convertir Espanya en una única nació tal com diu la Constitució de 1978. L'assimilació per la pressió de l'amenaça, la repressió i la violència no és cap solució per resoldre el conflicte permanent Catalunya/Espanya. El pactisme dels darrers 40 anys només ens ha dut a estimar més que mai la llibertat i els drets irrenunciabls de Catalunya com a poble a decidir el seu futur polític.

Hem descobert que l'empresonament dels nostres dirigents té una doble finalitat: desfer la voluntat republicana de desenvolupar la República Catalana i aconseguir que es desdiguin de les seves idees, que és realment el que molesta el règim de l'Estat. Les lleis i institucions espanyoles, no es pot desconèixer que tenen una poderosa influència en el territori, i posen fre des de 1939 a les ambicions catalanes d'autogovern. Cal preguntar-se ara si serveix per a alguna cosa i té importància respectar la paraula donada, amagar altres realitats i imposar una nova veracitat darrere les acusacions per injúries, l'odi i els actes tumultuaris.

Els drets fonamentals a la llibertat política i d'expressió, manifestació i protesta, segons diuen, minats per la maquinària de l'Estat, han creat una democràcia indignada. Catalunya no és l'únic cas. Recordem la plaça Tahrir d'El Caire, la plaça Syntagma d'Atenes, protestes a París, Bolívia, Brasil o Hong Kong, el 15M, mentre la política feta des del poder ens condueixen al passat. El Tibet, el Kurdistan, el Iemen, la guerra Civil al Senegal i Nigèria, en són bones

mostres. Ara venen els temps de reivindicacions d'Euskadi pel dret a decidir, seguint el mateix camí. Som en un moment de la història que exigeix la crítica oberta, la transparència en la gestió de l'estat, la lluita contra la ineficiència, les desigualtats, els abusos, la corrupció i la manca de protecció del medi ambient per molts Tractats i Convenis que s'estableixin. Som en temps de treballar per una cultura equitativa del desenvolupament social, de la democràcia i l'erradicació de la pobresa.

L'evolució internacional ens ensenya que no podem assumir com una derrota el que està passant a Catalunya, perquè hem de veure les coses d'una altra manera i plantejar-nos els camins viables per a la recuperació dels drets de Catalunya al seu autogovern. En cap cas ens podem deixar dominar pel pessimisme ni la por a treballar per conduir Catalunya a la modernitat. Catalunya no s'ha de reinventar, per les vies de la seva consolidació com a poble lliure si cal una nova construcció, sense ingenuïtats i sense precipitacions.

En cap cas s'ha d'abandonar l'acció política en mans de l'administració ni de l'Estat. S'han de crear noves perspectives per superar la humiliació i el domini del poder de l'Estat. Les recomanacions de les Nacions Unides sobre els principis democràtics i un ordre internacional equitatiu en són bona mostra.

Fins ara s'han perseguit a Catalunya els moviments pacífics d'afirmació del dret a l'autodeterminació en nom de l'autoritat i la força imperant. Però seguidament s'han iniciat causes judicials de les quals es poden desprendre greus sancions. La paraula odi i rebel·lió és la que es posa de moda als àmbits d'acusació pública. Ni alternatives, ni reformes. No podem plantejar reformes constitucionals des de Catalunya amb horitzó transformador, perquè no ens escolten i el que interessa a l'Estat és convertir en etern l'actual règim constitucional, que posa l'hegemonia social en mans d'una elit conservadora i fins a cert punt políticament

reaccionària, que menysprea les classes populars.

El règim espanyol ha convertit els tribunals en elements purificadors de la reacció normal de tot poble que se sent amenaçat per una governança aliena, sense cap proposta de re-democratització, paralitzant els serveis públics, reduint al silenci les queixes i els acords del Parlament de Catalunya.

Espanya s'ha introduït en una crisi integral, ja que aquells que a les ciutats catalanes han tret banderes espanyoles en manifestacions en defensa de la unitat d'Espanya i actes vandàlics, que voten molts d'ells a C's, és ben veritat que mai han tret les mateixes banderes ni les han penjat als balcons per protestar contra la desigualtat social, el treball precari, l'atur, els salaris baixos, la caiguda de les pensions, la pobresa energètica, la societat de la pobresa i l'exclusió social, la manca d'habitatges per als sense sostre, les llistes sanitàries d'espera. La creació de campaments en espais públics d'immigrants sense papers, com va passar a París i ara a Calais, la violència familiar, el silenci davant les urgències socials.

El pensament catalanista avui ha de treure's la cuirassa del silenci i fer ús de la paraula en ús del dret fonamental a la llibertat d'opinió política i d'expressió, desconfiant del poder que l'ha ocupat i disminuït. No poden parlar en nom de la democràcia els que minen i destrossen els drets humans, per la qual cosa hem d'insistir en la necessària participació dels ciutadans en la gestió pública, reinventar la política, fer-la honesta i sense joc brut ni mentides.

Tot indica que hem de deixar d'amagar-nos en l'analfabetisme polític o l'alienació de la buidor, i dir que no es vol saber res de política, que un odia la política. Perquè tot això és el que ha permès l'aparició dels polítics corruptes i l'hegemonia dels poders conservadors i les elits financeres, disposats a canviar el significat de la democràcia per planificar les situacions de caos i conflicte convertit en

inevitable per imposar els interessos de les elits que no coneixen la justícia distributiva ni comparteixen, amb la societat que vol millorar el seu estatus, els béns de la riquesa, els estudis i la cultura de què gaudeixen.

El conflicte social i els abusos segueixen existint en la nova societat que es vol despolititzada, sense pensament, que visqui d'esquena al conflicte. No són temps d'oscil·lacions pendulars ni d'ignorar la realitat. Fer política no és el mateix que pagar impostos, com diu Juan Carlos Monedero en el seu llibre *Curso urgente de política para gente decente*.

Però no hem de fomentar el desordre creient que el desordre és l'alliberament social i nacional. La democràcia no s'imposa per llei, ni es pot fer una democràcia sense demòcrates. Si alguna cosa cal fer ara, és obrir els ulls als qui no veuen que els que més es vanten de patriotisme espanyol odien a tots els que no pensen com ells.

És la societat dirigida per l'Estat espanyol, una societat políticament monopolista, una societat que ha perdut la credibilitat i desconeix el valor de la solidaritat, l'amistat, el respecte, el diàleg i la confiança en la democràcia que va dir que abraçava i es feia pròpia el 1976. És moment ara de promoure a Catalunya la creació de capacitats a tots els nivells per desenvolupar un dinamisme cultural plural i obert a la innovació i l'entesa, el desenvolupament dels drets humans i la justícia social i la renovació política.